посилаючи єму пісні українські

(Дума)

Отак, Николаю, вкраїнські вірлята

І веселять душу й серце загрівають;

Отак, Николаю, руські соколята

То вголос, то стиха матері співають.

Аж мило згадати, як то серце б'ється,

Коли з України руськая пісенька

Так мило-солодко вколо серця в'ється,

Як коло милого дівка русявенька.

Так го обнімає, так до себе тисне,

Пригортає, і любує,

І голубить, і цілує,

І плеще, і тішить,

І медочком дишеть,

Що трохи не скажеш: пусти мене, пісне!

Аж тут і небавком буйний вітер повине,

Гостинець вже інший, от вже думку несе.

Несе й каже: "Сю ніч степами гуляв я,

Нагулявшись доволі, по могилах лягав я,

Буцімто спочити, а то підслухати,

Як то стара бувальщина буде розмовляти,

Про давні літа,

Про давні часи,

Як слава гула

Світом вокруги

Про руських батьків,

Боярів, князів,

Про гетьманів, козаків.

І стане повідати зразу так мило,

Стихаї і величаво, мов над морем цвіла

Цвіт-доля любенько; потім голоснійше

Застогне, заплаче, щораз то сумнійше,

Сумнійше, страшнійше гукне, засковиче,

З-під могил, казав би-сь, старих людей кличе,

Щоби поспитати

Про спис, про шаблюку,

Щоби розвідати

Про орду-канюку:

Як руським тілом згодувалася,

Як руськов крівлев напувалася,

Як руська шаблюка все її вітала,

Як кривим зубом серце добувала,

В пущі вигідненько на нічліг стелила,

В воду під могилу спати кладовила".

І знов згомонить ти нишком, мило-немно,

Як в сумерк вечерній, півсонно, півтемно,

І луну розпустить ген-ген долинами,

І гомоном шибне ген-ген дубровами,

Ні то комусь-то десь там повідає,

Як-то колись-то красою засяє,

Як при Чорнім морі

Себе заквітчає,

В степах на просторі

Весело заграє,

Як в водах-Дніпрі

Змиєсь, прибереся,

Легеньким крильцем

На Дністр занесеся,

В тихенькім Дністрі

Собі прилягнеся,

Крилоньками сплесне,

Стрясе, злопотить,

Під небо, до сонця

Ген-ген полетить,

Під небом, край сонця

Сонічком повисне:

І буде літати,

І буде співати,

І о руській славі

Скрізь світу казати!